

Tretia kapitola

PRÍŠLA SOM DO ZASADAČKY, Jake bol už tam. Hoci väčšina nábytku v Sekcii bola z laminátu, táto miestnosť, nikto nevedel prečo, bola zariadená obrovským starožitným dubovým jedálenským stolom. Obklopený gýčovými oranžovými stoličkami pôsobil smiešne. Opuľentné drevo malo pod neľichotivým fluorescencným svetlom žltý nádych, ale mne sa to páčilo. Pripadala som si ako v seriáli *Downton Abbey*, kde mi mali práve naservírovať sedemchodové jedlo, a nie ako na stretnutí, kde pri šálke čaju a sušienkach rozoberáme spôsoby, ako čo najlepšie zabiť človeka.

Jake na mňa vypleštil oči. „Som zdrvený. Si iná.“

Na okamih som si myslela, že aj on rýpe do môjho nového postavenia matky. Že som už iná osoba.

A potom som si uvedomila, že komentoval moju kapučňu.

„No tak, aspoň si ju rozopni. Tento brífing potrebuje trochu oživiť.“ Naklonil sa nad stôl a tvár si položil do dlani.

Jake Drummond bol možno somár, ale chýbal mi. Ako môj parták u Jednorožcov bol súčasťou môjho života celých desať rokov. Vždy bol tu a vždy bol neignorovateľný. Obdarený konvenčne dobrým výzorom, ktorý skrýval nekonvenčnú povahu jeho práce. Bol nadutý, protivný, hraničný psychopat a chlap, s ktorým som začala spávať po pár mesiacoch od vzniku našej jednotky. Na moju obranu, štúdie odhalili, že takmer štyridsať percent pracujúcej populácie sa v určitom

bode zapletie do románika na pracovisku. Prispieva k tomu faktor dennodennej blízkosti a pocit vzrušenia zo zakázaného. A to tam ešte chýba nával adrenalínu, keď uniknete zo životunebezpečnej situácie alebo keď zložíte mužov dvakrát takých veľkých ako vy.

Po misii, v šatách postriekaných krvou v bočnej uličke, v komore päťhviezdičkového hotela, kým čakáte, kedy ochranka prestane prečesávať budovu, na vlečke pikapu Land Rover počas dvojdňového kempovania v bohom zabudnutej púšti... Všetko sme okúsili. Zabíjanie a kefovanie išlo až desivo dobre ruka v ruke. Raz som kdesi čítala, že pohreby dokážu ľudí vzrušiť, lebo im pripomenú krehkosť života. Naša práca nám dennodenne pripomínala, ako rýchlo sa môže život skončiť. Afrodiziakum ako vyšité.

Mala som byť múdrejšia.

Mala som byť lepšia.

Jakovi sa ťažko odolávalo, ale netrvalo dlho a preukukla som ten jeho pekný vzhľad a šarm. Jeho úsmev nikdy nedošiel až k očiam; jeho smiech bol prázdny. Vedel, čo sa od neho očakáva, a hral to dobre. Byť Potkanom pre Jaka znamenalo dať zmysel tomu, čo mu prinášalo pôžitok. Ako skrotený lev. Boli tam náznaky, v zápale misie, pri vypočúvaní nadmieru vzdorovitého podozrivého, keď mu spadla maska a ja som to videla. Videla som jeho. Malo ma to vydesiť, ale nevydesilo.

Ospravedlňovala som ho tým, že prácou pre Sekciu si aspoň zvolil možnosť využiť svoj temný talent pre všeobecné blaho. Videla som, že bránim zlého muža. Rovnako ako priateľky, ktoré ospravedlňovali svojich mizerných frajerov. „Môj milenec je falošný hajzel, ktorý ma podvádza a nechce sa usadiť – ale keď on ma naozaj miluje,“ bolo rovnako pomýlené ako „Môj milenec je sadistický zabijak, ktorý rád spôsobuje bolesť iným – ale inak je to milý chalan.“

Mojou úlohou však nebolo snažiť sa napraviť Jaka. Predstavoval pre mňa iba rozptýlenie, zábavu na pracovisku a ako

všetci, ktorí sledujú zviera v kletke, nebola som taká hlúpa, aby som strkala ruku cez mreže.

Ako roky plynuli, rozchádzali sme sa a dávali sa dokopy.

A jedného dňa sme sa rozišli nadobro. Stačilo iba, aby sme spolu takmer zomreli. Zmenilo nás to. Odo dňa, keď nás helikoptérou odviezli z Číny, s tvármi čiernymi od popola, lebo sme vyviazli ten tak-tak, a v myšlienkach s telami, ktoré tam zostali, sa už nikdy o nič nepokúsil a ja som nikdy nebola v pokušení. Už tri roky sme čisto kolegovia. Nespomínala som si, či mi v minulosti, keď som si užívala jeho telo, pripadal menej otravný ako teraz.

Hľadela som na neho, ako sa oprel dozadu s rukami za hlavou a samolúbym úškrnom.

„Ty si fas.“ Nedostatok spánku očividne ovplyvňoval môj zvyčajný britký ostrovtip.

Prerušil nás príchod ostatných Jednorožcov.

„Rád ťa opäť vidím, Lex!“ Geraint Callewaert, rozkošný IT mág s menom, ktoré nikto nevedel vysloviť, bol hlavou technickej podpory Jednorožcov. Bol nízky, štíhly a nosil štýlové okuliare s hrubým rámom, ktoré mu mali garantovať skôr hipsterský ako hekerský imidž.

„Aj ja teba, G-Man. Čau, Nicola.“ Kývla som drobnej žene s dlhými čiernymi vlasmi vedľa neho. Nicola Adamsová pracovala s Geraintom a chodila až smiešne vymódená. Skutočnosť, že som ju nazvala vymódenou, prezrádza, aká dogabáná som bola ja. Pravdepodobne na to existoval priliehavší výraz. Socka? Nie, to sa používalo kedysi v deväťdesiatych rokoch. Nicola vyzerala ako polovičná alebo štvrtinková Indka, hoci politická korektnosť a jej nevraživá povaha mi bránili priamo sa jej na to spýtať. V pírsingu v nose nosila diamant a po kancelárii sa šuchtala v háremkách, obťahaných podprsenkových tričkách a metalických teniskách s leopardím vzorom. Nie som si istá, či som ju niekedy videla usmievať sa. Zdalo sa mi, že maká tvrdo a bez rečí,

ale neustále pôsobila znudene. A to už je čo povedať pri našej práci.

„Čauko.“ Pohodila vlasmi a kývla hlavou.

Obzrela som sa na vyškereného Číňana vo dverách. „Som rada, že si stále s nami, Robin.“

„Pod' sem.“ Podišiel ku mne s otvorenou náručou. „Objatia od mamičky sú tie najlepšie.“ Robin Goh bol agentom v zácviku, Potkanča. Vyrastal v Glasgowe, takže mal silný škótsky prízvuk. Keď sme ho videli prvý raz, väčšina z nás v tomto biznise predpokladala, že jeho ázijský pôvod ho predurčuje byť expertom na bojové umenia. Žiaľ, nie. Ten by sa nedokázal vysekať ani z papierového vrecka. Odhliadnuc od tohto sklamanja, učil sa rýchlo a pre tím bol prínosom, hoci trval na tom, že bude triedny vtipkár.

Vošiel Sandy a ja som bola Robinovi vďačná, že ma neobjal.

„Dobre, ste tu všetci. Začnime.“

Všetci piati sme sa usadili okolo obrovského jedálenského stola a Sandy sa postavil dopredu vedľa veľkej bielej tabule.

„Pred hodinou ste dostali e-mail s brífom.“

Mobily a počítače sme mali nastavené tak, aby sa všetky šifrované e-maily od Sekcie zobrazovali ako spam. To, čo sa tvárilo ako ďalšia ponuka na „Zväčšenie PeNi\$u!!!“ bol v skutočnosti zabezpečený e-mail, ktorý sa dal rozšifrovať iba pomocou unikátneho autorizačného kódu. Mali sme päť minút, aby sme si ho prečítali, kým sa z neho opäť nestala iba ďalšia ponuka na vylepšenie nášho sexuálneho života užitím malej modrej pilulky.

„Cieľ je Dimitrij Tupolev. Akcia sa týka tajného eliminovania. Opakujem: *tajného*. Musí to vyzerať ako nehoda. Ak Prezident zavetrí, že v Dimitrijovej predčasnej smrti mala prsty Británia, vyhlási nám otvorenú vojnu. Zasraný deadline je čo najskôr. Máme tri mesiace a hodiny tikajú. Pojednávanie o nespôsobilosti je naplánované na december, ale Dimitrijovi

právnici pracujú na tom, aby to bolo skôr. Takisto hrozí, že starého každú chvíľu dorazí ďalšia mŕtvica. Naším cieľom je uistiť sa, že Dimitrij bude pri bránach pekla skôr ako jeho otec. A „peklo“ spomínam preto, lebo ak poznáte Tupolevovcov, viete, že presne tam patria.“

Tupolevovci mali brutálnu reputáciu. Obchodní partneri, ktorí im skrížili cesty, zmizli a len zriedka sa objavili znovu a rozhodne nie v jednom kuse. Nikto z nás nebude mať nočné mory z Dimitrijovej smrti. Sandy si nás premeral. „Nebude to ľahká misia. Rusi, proti ktorým ideme, sú nelútostní súper. Ak nás chytia, nie je to otázka, či prežijeme, ale v akých mukách zomrieme. Nemôžeme si dovoliť žiadne chyby.“

Jake pokrútil hlavou. „Nepáči sa mi ten časový zhon. Žiadala Komisia aj nejakú pridruženú akciu alebo sa môžeme pustiť do plánovania zabitia?“

Osmička ponúkala kompletné eliminačné služby od kreatívneho návrhu až po realizáciu s časovo náročným manažmentom projektu medzitým. Vďaka tomu nevedli po misii, ktorá sa končila objednanou popravou, žiadne stopy k nikomu v Päťke či Šestke. Všetko sme si robili interne. Od počiatočného prieskumu, nevyhnutnej špionáže až po finálne zabitie a zahľadenie stôp. Komplexný balík.

„Komisia vydala výnos, že môžeme spustiť akciu, len čo potvrdíme, že Dimitrijova smrť povedie k prevzatiu spoločnosti jeho mladším bratom Sergejom. Aby sme uspeli, budeme potrebovať pomoc od Rusov.“

Jake sa zamračil. Nenávidel, keď musel pracovať s niekým mimo Sekcie. „Prečo? Ide o rodinný biznis, a keď tu nebude Dimitrij, Sergej je jedinou možnosťou.“

„Sergej fičí na kokse a jediné, čo vie, je žúrovať a nasierať ľudí. V predstavenstve Rok-Techu je momentálne päť ľudí. Tajná služba potvrdila, že traja z nich sú absolútne lojálni Dimitrijovi aj Prezidentovi. Ak zostanú v predstavenstve, nepochybne budú hlasovať proti predaju softvéru VirtuWorld

na čiernom trhu. Preto potrebujeme najat' troch ruských obchodníkov, ktorí udržia Sergeja na uzde, kým neprevezme kontrolu nad Rok-Techom a nevymení Dimitrijových spojencov v predstavenstve. Vyriešime toto a potom,“ uškrnul sa, „spapáme Uhorčičku.“

„Uhorčičkami“ sme nazývali ciele. Nikto netuší, čo bolo skôr. Či tajný kód, alebo bastardizovaná verzia detskej riekan-ky, ktorej ozvenu z času na čas počuť po chodbách.

*Oj, uhorka, uhorčička,
nepúšťaj sa von z polička.
Lebo potkan má domček tam,
odhryzne ti konček – HAM!*

„Otázky?“

„To nám stačí,“ ozve sa Geraint. „Máme pár nových hračiek pre Lex a Jaka. Môžu ich vyskúšať. Nie je tak, Nicola? Parádička.“

„Hej. Paráda,“ bolo všetko, čo z nej dostal. Okolo dokonale upraveného nechta namalovaného námorníckou modrou si krútila dlhý prameň lesklých vlasov. Snažila som sa nemyslieť na to, ako sa moje skrášľovacie rituály zredukovali na používanie šampónu a kondicionéru v jednom, keďže som nemala čas na druhé oplachovanie.

„Budeme potrebovať viac ako len nové hračky,“ zhodnotil Jake. „Pokus odpratať Dimitrija sa rovná samovražde – ide o násilníckeho miliardára posadnutého bezpečnosťou s dvadsaťštyrihodinovou po zuby ozbrojenou ochrankou. A akoby to nestačilo, musí to vyzerať ako nehoda? Bez chlapa vnútri to nedokážeme.“

„Alebo ženy,“ dodám.

„Áno, áno, Lex. Musíš byť vždy taká zasrane politicky korektná?“

Nevyšimla som si ho a pozrela som na Sandyho.

Asia Mackay

ZABILA!

Z anglického originálu *Killing It*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zaffre Publishing v Londýne v roku 2018, preložila Gabriela Patkolová
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,

Slovenská republika

Číslo publikácie 1992

Jazyková redaktorka Katarína Vilhanová

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
e-shop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

Ljndeni